

KÅRÖD HEDE- BLADET NR 16

Ill. Ur Julqvellen 1889

December 2005

Kära släktingar!

Snart har vi fullbordat ännu en årsring på släkträdet och det är dags att sända ut årets blad för vinden f.v.b. till medlemmarna i vår släktförening.

I förra årets nummer aviserades släktboken som ett projekt. Den föreligger nu tack vare flitigt arbete av Christina Andersson i mera påtaglig konceptform och det är dags att konkretisera innehåll och villkor. Vi planerar att bli klara under våren. Innehållet kan kortast presenteras genom kapitelrubrikerna.

Boken inleds med några avsnitt om Bohusläns historia under 1600-1700- och 1800-talet som utgör den stora scenen för släktleden av vanligt folk som strävar på i sin bygemenskap och i närsamhället - socknen. Ett följande kapitel behandlar jordägande och jordbruk förr i tiden och därefter ägnas ett kapitel åt Orust och Myckleby socken i äldre tid.

Det mer omfattande kapitlet ägnas åt de gårdar som givit föreningen dess namn, Kåröd och Hede och stamfäderna med familjer där, dvs. Nils Rasmusson och Samuel Larsson. De representerar på ett åskådligt sätt olika sidor av det bohuslänska arbetslivet - jordbruk och sjöfart.

Enligt planerna skulle bokens andra del innehålla ett porträttgalleri med bilder och biografiska uppgifter (längre eller kortare) om äldre släkt. (födda på 1800-talet och fram till 1914).

Om bokprojektet skall kunna genomföras på beskrivet sätt måste ordföranden få in:

1. Förhandsbeställning av boken.
Beräknad kostnad för medlemmar SEK 250-300 beroende på omfång och bildmaterial. Medlemsrabatt kan tänkas!
2. Släktbilder mm som kan vara med i bilddelen. Uppgift om namn, levnadsår o. ev. biografiska uppgifter.
3. Synpunkter på innehåll, textmaterial mm

Detta insändes brevledes till ordföranden senast den 15 januari 2006.

Vi planerar utgivning sommaren 2006 om allt går vägen.

Årets blad bjuder på lite blandade julkarameller från USA och en notis om den stora stormen julen 1902.

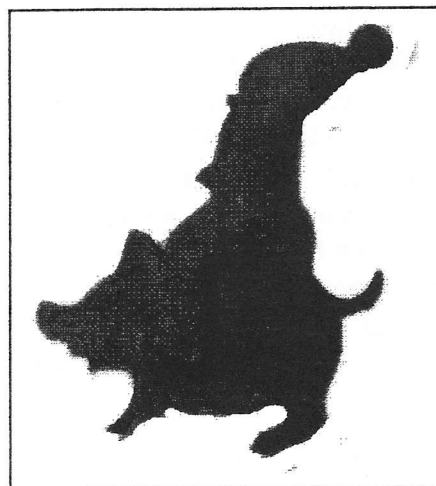
Protokoll från senaste styrelsemöte i augusti finns med

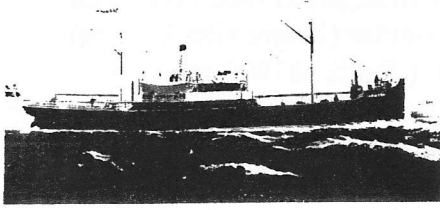
Glöm inte att snarast betala årsavgiften!
Föreningens postgiro 942614-9

Anmäl gärna adressförändring så blir det lättare att kommunicera!

Så önskas alla en GOD jul och ett GOTT NYTT ÅR av ordföranden och styrelsen.

Olof Johnard Skårsgatan 14
Ordförande 412 69 Göteborg
Släktföreningen Kåröd-Hede

Den stora julstormen 1902

Dagarna mellan juldagen och annandagen år 1902 rasade en våldsamt vinterstorm över västkusten, som ångaren Newton fick möta ute på Nordsjön. Den har gått till historien som den stora *Julstormen*.

Bohusläningen av den 30 december har många notiser om stormens våldsamma verkningar. Från Grebbestad rapporterades att tegelpannor blåst av taken, plank och staket hade kullkastats och vattnet stod på flera ställen över hela gatan. Mindre båtar hade flutit upp på land och i hamnen hade större fiskebåtar kommit på drift. En garnbåt hade sjunkit. På Kasens gård utanför Uddevalla hade 600 träd bräckts av orkanen.

Det började som en västlig storm och sedan gick vinden över på nordväst, vilket är en lämplig kombination tillsammans med det djupa lågtrycket som rörde sig från Färöarna mot öst för att trycka in vattenmassorna från Nordsjön mot västkusten. Man uppger, att vattenståndet steg ca tre meter under dessa dygn.

Notis i Bohusläningen tisdagen den 30 december 1902

Uddevallaångaren "Newton", som under befäl av kapten J. O. Johansson sistlidne julafton kl. 11 em. afgick från Beaham i England anlände till Uddevalla lördags afton efter en synnerligen svår och besvärlig resa öfver Nordsjön.

Den vestsydvestliga vind som rådde vid ångarens utlöpande ur den engelska hamnen tilltog hastigt och jämt i styrka och hade juldagen på eftermiddagen blåst upp till storm. Under tiden företedde atmosfären symptomen till något förestående ovanligt: luften tedde sig

blygrå i ovanlig grad och molnen tycktes, trots stormen, stå stilla. Kl. 6 e.m. juldagen mulnade det till med ens. Stormen gick öfver till nordvest och orkan, åtföljd av häftiga snö- och regnbyar, och sjögången blef fruktansvärd. Höga brottsjöar spolade fram öfver akterdäck och det intensiva mörkret skingrades då och då af blixtrar som lyste upp firmamentet till ett veritabelt eldhaf.

Några allvarsamma förödelser anställdes dock ej ombord men huru häftiga de öfversvallande brottsjöarna voro, kan man förstå deraf, att ett 2-tums vinschrör å fördäck bräcktes.

För att dämpa den våldsamt sjön uthängdes en s.k. vågdämpare, hvars verkan var påfallande. I denna belägenhet måste ångaren länsa undan för sjöarna under 3 timmars tid eller tills kl. 9 på e.m. då den hårda orkanen gick öfver, så att ångaren kunde återtaga sin kurs. Kapten Johansson, som ej på månet år varit ute i ett sådant oväder, räknar det som en synnerligen lycklig omständighet, att "Newton" vid tillfället ej var så hårdt lastad som eljest, emedan ångaren på grund häraf hade lättare att freda sig för sjögången.

Som ett märkligt fenomen hade under resan observerats, att den försiggående urladdningen av den tvifvelsutän mäktiga elektricitet ovädret fört med sig, varit så häftig, att ångaren stundtals tycktes vara eklärerad af elektriska bågglampor öfverallt på spetsarna af master och rånockar.

Ångaren Newton hade en dräktighet på 537 bruttoton, var 50 meter lång och 8 meter bred. Djupgående 4.25 m. Den var byggd 1890 på Torskogs varv i Värmland för rederiet J. N. Sanne i Uddevalla. J. O. Johnard blev befälhavare på den 1901.

Den finns avbildad dels av en anonym engelsk marinmålare omkring 1902 under idylliska väderförhållanden i Engelska kanalen, dels av Uddevallakonstnären Gunnar Åberg före 1894 under lossning i Uddevalla hamn.

Något om mynt, mått och vikt under 1800-talet.

När man studerar källmaterial från äldre tid såsom bouppteckningar, skattelängder, köpeavtal, lantmäterikartor mm stöter man på en hel del små problem så fort det blir fråga om mynt, mått och vikt. Tack vare internet kan man numera finna goda möjligheter att slå upp i olika uppslagsverk. Jag hänvisar till Svenska akademiens stora ordbok (SAOB) som erbjuder sökmöjligheter på enstaka ord. Vidare kan man hitta goda redogörelser för äldre samhällsförhållanden i den äldre upplagan (uggleupplagan) av Nordisk familjebok. Slå på projekt Runeberg! Det gives också specialböcker i ämnet.

En liten men innehållsrik skrift är Vad kostade det? av Lagerqvist och Nathorst-Böös, som utkom 1997.

I den här artikeln har jag ställt samman några grundläggande fakta som gäller för första hälften av 1800-talet.

Riksdalern blev i slutet av 1700-talet grunden för det svenska myntsystemet. Man kan väl påstå att upplysningstidens känsla för förnuft och ordning i tillvaron också gjorde sig gällande på penningväsendets område. Vi fick silvermyntfot.

Men det finns olika sorters riksdalar. I källdokument kan det stå rds sp vilket betyder riksdaler specie. Det betecknar silvermyntet riksdaler, som hade sin bestämda vikt i silver och som kom att i tider av inflation sparas på kistbotten, vilket alltid händer om det cirkulerar både bättre och sämre mynt. Riksbanken ställde nämligen ut sedlar i riksdalervalörer och det gjorde även riksgäldskontoret. På grund av penningvärdets fall under vissa perioder av krig och dyrtid kunde sedlarna inte lösas in i silver och de fick sålunda ett lägre värde än specieriksdalern. År 1834 fixerade man förhållandet mellan enheterna på följande sätt:

1 riksdaler specie = $2 \frac{2}{3}$ riksdaler banco
= 4 riksdaler riksgälds (rgs).

Växelmyntet var skilling. Det gick 48 skillingar på en riksdaler. Även skillingen följer räkningen i banco och riksgälds. Det berömda frimärket heter ju tre skilling banco. (Det är först 1873 som vi får 1 krona=100 öre och guldmyntfot).

Äldre penningbelopp är som sagt en svår nöt och man kan nog aldrig helt begripa den historiska verkligheten. Ett bra sätt att närma sig frågan om pengavärde är att visa hur saker och ting värderades vid en viss historisk tidpunkt. Man kan använda de sk markegångstaxorna, som upprättades årligen av Konungens befallningshavande dvs. landshövdingen och deputerade för de fyra stånden. De innehåller värdering av olika sorters naturprodukter eller dagsverken som i det agrara Sverige lämnades som skattebetalning.

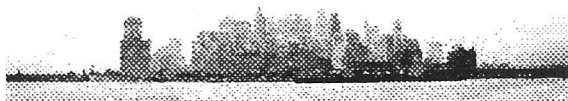
Markegångstaxan för 1825 tar upp 1 tunna råg värderad till 6 rd 16 sk banco eller 10 rd 12 sk riksgäldssedlar.

1 tunna havre med 4 kappar på tunnan värderas till 2 rd 32 sk banco. 1 tunna motsvarade för torra varor ca 150 liter. En ko kostar en del, 17 riksdaler 28 sk banco, men 1 st får är billigare - 1rd 36 sk. 1 lispund talg (8,5 kg) står i 4 rd 32 sk.

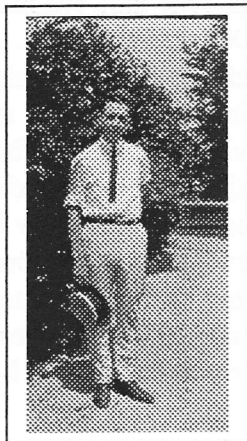
För trävaror gäller t.ex. för 1 st stock av furu, minst 14 alnar lång och 7 a 8 tum bred i lilla ändan beloppet 36 sk. En aln var = 2 fot (0.59 m). En tum motsv. 2.5 cm. På en famn gick det 3 alnar (1.781 m). 1 drängedagsverke beräknades till 21 sk och 4 runstycken banco och ett plogdagsverke med två hästar och en dräng till 1 rd 40 sk.

För indelta soldater och båtsmän i rotarna fanns särskilda rubriker i taxan:

Ett par vita ullstrumpor för en båtsman, 1 $\frac{1}{4}$ dels aln från hälen värderades till 36 sk. Banco och ett par skor av läder till 2 rd 12 sk. Eftersom det också förekom lokala variationer i sättet att mäta, fick man vara mycket slämgång i räknekonsten, när man ägnade sig åt handel och köpenskap.

Ovanstående bild av New York Lower Manhattan knäpptes av Hartwig Johnard (1901-1994, son till sjökaptan Otto Johnard släktgren 1:7) hösten 1920, när han som många andra nykomlingar är på väg att besöka Frihetsgudinnan. I ett brev hem till sin mor Ellen i Uddevalla berättar han den 3 okt. 1920 om sina framtidsplaner: "Vi ämnar nämligen, Mr Ström, hans svåger Axel och jag med min kamrat Carlsson från "Sonja" (*fartyg som de rymt ifrån*) tillsammans gå dit upp (*till Canada*) och köpa obrutet land på prärien, i staten Saskatchewan eller Alberta samt arbeta tillsammans på en bit av 640 acres. Vi hålla på att utarbeta ett kontrakt härom. Det är meningen, att Carlsson och jag skall arbeta oss till var sin fjärdedel av landet (160 acres eller tunnland tror jag det motsvarar i svenskt mått.) Jorden däruppe är nämligen den finaste och rikaste som finns. ..Vad de mest odla däruppe är vete och den betalas bra nu. Ja, det är många nybyggare däruppe som tjänat sig förmögenheter." Men planerna ändrades och Hartwig blev så småningom affärsidkare i Minnesota. Han sände flera foton hem och här följer ett i arbetsmundering med tidstypisk keps. Sitt första jobb hade han 1920 på en farm i Walden några mil norr om N.Y. med en lön på 50 dollars i månaden.

Joel Johnard (son till Gert Johnard) ger oss fortsättningen på historien om Hartwig.

Resentryck från Hawley, Minnesota, USA

När min sambo hösten 2004 bevistade en konferens i Iowa, USA, passade vi på att, utan några särskilda planer, bila runt i USA:s mellersta stater. Jag hade en baktanke att – om tiden så medgav och avstånden inte var alltför stora – kunna besöka Hartwig Johnards "hemstad" Hawley i västra Minnesota nära gränsen till North Dakota och staden Fargo. Hartwig Johnard var näst äldst i en syskonskara om åtta och min far Gert yngst. När det visade sig, att avstånden trots allt var överkomliga bilade vi via Illinois och Wisconsin in i Minnesota mot nordväst och passerade den enorma trafikkarusellen i Minneapolis, Twin City. Därefter glesnade det emellan de små samhällena och blev såväl naturen som klimatet, åtminstone så här i september, alltmer likt det skandinaviska. När vi så på eftermiddagen kom upp till Highway 10 och styrde västerut närmade vi oss samhället Hawley. Man bör vara uppmärksam på om man letar efter samhället – eftersom huvudvägen passerar utanför själva Hawley. Väl framme på den sena eftermiddagen visade sig dock Hawley inte riktigt motsvara de förväntningar som utmålats i beskrivningarna av min farbrors framgångsrika liv i det stora landet i väster. Mitt genom samhället löper ett järnvägsspår som tillgodoser stadens centralt belägna industri. Vad som producerades där utgör fortfarande en gåta, men utgjordes industrins byggnader av höga silolikhande hus där lastade och olastade järnvägsvagnar försvann in. Huvudgatan flankeras av polisstationen, några affärer, en bank och kommunhuset (City Hall).

Whistlestop café. Utbudet av övernattningsmöjligheter visade sig vara lika begränsat och i Hawley finns exempelvis inte någon av de stora kedjorna som Ramada representerade. Istället bestod möjligheten av ett mer klassiskt amerikanskt motell med en lång rumslänga där man parkerade bilen direkt utanför. Eftersom det emellertid redan hade hunnit att bli sent på kvällen och några alternativ inta fanns bestämde vi oss för att stanna. Rummet motsvarade precis våra förväntningar och vi upptäckte bl.a. intressanta arter av insekter och ett ovanligt urval av olika lukter. Nästa morgon började efterforskningarna efter Hartwig Johnard. Så snart City Hall hade öppnat gick jag dit och möttes av mycket vänlig, intresserad och engagerad personal. Javisst mindes någon "Hart" – och jag tillfrågades vilken kyrka han tillhört. Eftersom jag inte visste detta vidtog ett telefonerande till ett antal (troligen äldre) Hawley-aner och snart fick jag reda på att han varit aktiv i något som lät som Attjie Congregation. (Detta visade sig senare skulle uttydas som Eksjö kyrka). Med hela personalens samlade insats och information via telefon inhämtades också, att Hartwigs affär legat bara ett hundratal meter från City hall och numera existerade under namnet "Tonys super value". Vi fick också reda på att Hart och hans hustru Borghild (som arbetat som lärarinna) under större delen av sina yrkesverksamma liv bott i ett stort vitt hus öster om Hawley längs Highway 10 på väg till Eksjö kyrka. Huset hade de sålt när de blev äldre och flyttat till en mindre villa i Hawley samhälle. Sina sista år efter att Borghild gått bort tillbringade Hart på ett äldreboende, varifrån först Hart och sedan vårdpersonalen brevväxlade med min far. Med en detaljerad vägbeskrivning åkte vi till Eksjö kyrka. Väl framme fann vi en äldre gentleman där väntande på oss. Det var Victor Lindstrom, som varit vän till Hart och nästan lika gammal. Vic var dessutom kyrkvaktmästare och visste allt som var värt att veta om kyrkan,

församlingen och Hawley. Bl.a. berättade han att det tidigare funnits såväl en svensk som norsk som dansk församling och att man absolut inte ville beblanda sig med varandra. Så var det emellertid inte längre – men samhörigheten med hemlandet var och är fortfarande stark och något man är stolt över. Vic berättade med stolthet att han varit hemma i Sverige tre gånger men att han knappast skulle hinna göra något ytterligare besök i Sverige under sin livstid.

Så kom vi att prata om den sista resan Hart gjorde till Sverige någon gång i slutet av 80-talet.

Jag minns att Hart skrev till min far om sin planerade ankomst och att allt verkade väl förberett.

Emellertid kom inte Hart fram som planerat och bl.a. min far var orolig några dagar. Hart skulle flyga till Oslo och därefter ta sig vidare till Uddevalla. Efter några dagar dök dock Hart upp men hade egentligen ingen bra förklaring till var han hade varit de senaste dagarna.

Hartwig var dock glad och brunbränd och besöket i hemlandet avlöpte väl.

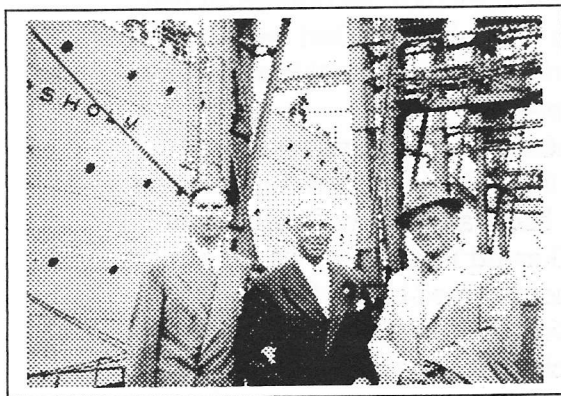
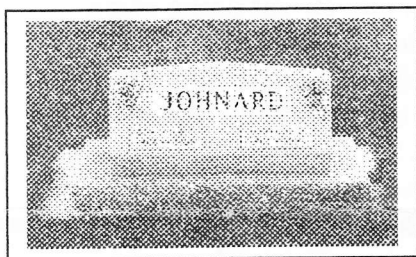
Så återvände han till USA och Gert fick så småningom brev med bekräftelse att han lyckligen kommit fram. Gert berättade för mig efteråt att han märkt att brodern blivit "lite glömsk"

Nu berättade Vic om Harts resa "sedd från andra hållet". Hart hade sett fram mot sin resa och hade fått löfte av församlingens pastor, Doinald Homme, att denne skulle skjutsa honom med bil till flygplatsen i Fargo. Donald Homme och Harts vänner hade dock varit lite oroliga för hur hart skulle klara av den långa resan – eftersom de tyckte att han blivit lite glömsk! Så kom dagen för Harts avfärd. Donald Homme hämtade som avtalat och Hart var på ett strålande humör. Emellertid kom han till bilen i sommarkäderna han stod och gick i – utan något som helst bagage. Detta löste sig emellertid med pastorns hjälp och Hart fick packat det nödvändigaste.

Församlingsmedlemmarna var naturligtvis oroadade när han rest, men så småningom

återvände han ju utan att någon skada skett.

Min far och Hart fortsatte sin sporadiska brevväxling, men så småningom blev det inte längre Hart själv som skrev utan en av vårdarinnorna på hemmet där han bodde. Nytagna fotografier bifogades, som visade upp en nöjd och glad Hartwig med hemmets hund vid sin sida. 1994 kom så ett brev som meddelade att Hart hade gått bort och att han begravts tillsammans med sin tidigare avlidna hustru Borghild. Trots att vårt besök i Hawley blev mycket kort kändes det ändå lyckat tack vare de människor som ställde upp och berättade om min farbror och hans liv, och nu fick en person som själv bar namnet Johnard möjlighet att se farbror Hartwigs fina gravsten med samma namn – sannolikt det enda på amerikansk jord.

Tre bröder Johnard, Gert, Hartwig och Frank, vid Hartwigs återresa till USA med Gripsholm 1947. Plats: Amerika-kajen i Göteborg.

Sven Johnard (f. 1973, son till Olof Johnard släktgren 1:7) ger oss några färska bett från The Big Apple:

Glimtar från New York

Det första som slog mig när jag äntligen satt i den gula taxin som plöjde fram genom den täta trafiken på vägen in mot New York City var att munnen smakade sot. Det var först då jag verkligen förstod att jag hade lämnat det oskuldsfulla Sverige och vår relativt rena luft.

Resan till New York började en sensommarsolig lördageftermiddag i början av september 2005. Förberedelserna hade dock pågått i flera månader innan. Visum och bostad var förstas det primära sakerna att få på plats. Övriga förberedelser, skulle det visa sig, var mest ”finlir” i jämförelse.

Hur kom det sig att jag skulle få arbeta i New York och vad skulle jag göra där? Det var en sen fredageftermiddag i våras som min chef på MAQS Law Firm Advokatbyrå KB i Stockholm grep tag i mig i korridoren och visade in mig i ett närliggande konferensrum. ”Nu har du arbetat här i fyra år och dessutom blivit advokat så nu är dags för dig att få lite utlandserfarenhet”, sa han och fortsatte: ”Vill du jobba i London eller New York?” Väl medveten om att dessa erbjudanden inte växer på träd, fann jag mig snabbt och svarade: ”the Big Apple”. Sagt och gjort, en vecka därefter skakade jag hand med min blivande chef på Nixon Peabody LLP, Mats G. Carlston, som kommit på blixervisit till Stockholm. Jag skulle arbeta inom en avdelning som kallas ”Financial Services Department”. På ovanlig svenska innebär det att gå genom och förbereda extremt långa bankkontrakt (normalt cirka 300 sidor) som ofta ligger till grund för stora företagsförvärv, några av de största i världen, skulle det visa sig. Sommaren gick bland annat åt till att hitta någonstans att bo i New York. Alltför snabbt infann sig dagen för avresan, den 10 september. Många tankar flög genom

huvudet den eftermiddagen. Dagen innan (sic!) hade jag fått mitt visum i handen – en åtråvärd inträdesbiljett till det förlovade landet i väster. Många vet, att en visumprocedur innehåller mycket pappersarbete och väntetid, vilket tillsammans skapar en sällan upplevd frustration, utan att överdriva den renaste formen av frustration, även för luttrade jurister.

Väl framme på Newark flygplatsen väntade den ökända kön genom immigrationsfiltret. Kön gick genom en kolossal vänthall med utposterade säkerhetsvakter, som självsäkert gormade ut sina ködirektiv som om vi vore en flock får. Den amerikanska byråkratin visade omedelbart sin sämre sida. Jag hade fått fel blankett på planet. När jag sist av alla i vänthallen gled upp framför samma nitiska tjänsteman hade pulsen återgått till normalläge och destobättre – jag var inne. Vetskapen om att vara innanför murarna i världens för närvarande enda supermakt gjorde att ett lugn spred sig inombords.

Genom ett forum på internet hade jag skaffat mig en bra adress med gångavstånd till arbetet. Upper East Side är ett historiskt sätt ett dyrt område och lägenhetspriserna står sig nog fortfarande i jämförelse. Paradoxalt nog har det dock nyligen blivit billigare att hyra i detta område. Vissa kvarter på Manhattan som tidigare var av sämre karaktär har dock ökat i popularitet bland unga trendsettare, vilket pressat upp hyrorna där. Newyorkbor kan arbeta ett helt liv för att få bo i Upper East Side och det kändes därför en smula förbluffande att det var där jag skulle bo under min första vistelse i U.S.A. Området är tryggt och hemtrevligt men samtidigt borgerligt och tråkigt. Den så välkända smältdegeln av människor, barerna och restaurangerna ligger i helt andra områden än där jag hade hamnat. Den stora behållningen med Upper East Side är dock den omedelbara närheten till Central Park – ur stadsperspektiv en enorm oas för människor som dagligen bara ser glas,

betong och insidan av stålhissar när de hypnotiskt marscherar till och från jobbet.

Att med uppknäppt kostym ledigt marschera till och från jobbet längs den fashionabla Madison Avenue skulle snart visa sig även bli min rutin. Efter en veckas träning tillryggalade jag sträckan från 73:e gatan till 50:e gatan på mindre än 20 minuter. Nu stressar dock inte amerikanerna till jobbet. De flesta kommer till arbetet mellan klockan nio och halvtio på morgonen. De arbetar dock desto senare. Arbetsetiken är långt högre än i Sverige. Till skillnad från hemlandet uppfattas inte arbete som något självklart och institutionaliserat utan mer som en daglig strid där alla måste göra sitt yttersta. New Yorkarna lever genom sitt arbete men inte nödvändigtvis efter devisen leva för att arbeta.

En vanlig dag hem från jobbet hör jag någon i ett gathörn säga: "Don't look". Precis i samma ögonblick ser jag till min stora förvåning en stor ansamling av människor framför mig. Mina tankar måste ha varit någon annanstans för jag stannar nämligen upp av ren reflex för att på ett mycket svenskt sätt undersöka vad som står på. Då skriker någon: "Action". Till regissörens stora förtret, och det övriga filmteamets också för den delen, stannade en blåögd, blond svensk upp mitt i deras inspelning. När jag förläget lommade därifrån, hade jag en stark känsla av att de fick göra en tagning till och att jag bar huvudansvaret för detta.

Om filminspelningar hör till vardagen i New York så får man sannerligen säga detsamma om frekvensen av åsynen av kändisar på de mest överraskande platser. En fredagseftermiddag under thanksgivingledigheten slår sig plötsligt ett ungt par ledigt ned precis brevid vårt bord inne på Cafe Habana i SoHo. Utan någon längre granskning förstår mitt sällskap att det är "celebutanten" Paris Hilton med sin (nya) pojkvän, rederiarvtagaren Stavros Niarchos III. Som ett annat exempel kan jag nämna att presidenten för FN:s

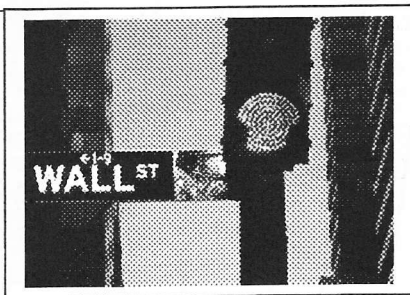
generalförsamlig, Jan Eliasson, sade sig vara mycket stolt över att ha gått på Hvitfeldtska gymnasiet, när jag hälsade på honom på lunchseminariet på svenska generalkonsulatet på 600 Park Avenue. Det finns alltid något att göra i New York. Det går alltid att underhålla sina egna intressen och utnyttja det som erbjuds till fullo. Gillar du att gå på Broadwayshower, så kan du frossa i det, för utbudet är stort och föreställningarna tar aldrig paus under året. En musikaltokig kollega bjöd mig på Phantom of the Opera. Föredrar du museum, så hänger den samlade världskonsten framför din näsa, till exempel på Guggenheim med sin välkända och besökaryvänligt designade exteriör och interiör. Bland museum är dock Museum of Modern Art (vedertaget kallat "MoMA") att rekommendera för dem som bara hinner med ett museum. Det innehåller även en designavdelning som ger en garanterad nostalgiinjektion. För den som vill skaffa sig en överblick över Manhattan finns nu, förutom Empire State Building, även det nyss öppnade "Top of the Rock" – en inglasad plåtå högst upp i Rockefellerkrapan med fantastisk panorama över Central Park och Midtown. Det finns förstås ett aldrig sinande urval av restauranger och barer. Trendiga ställen är enkelt att hitta i East Village, Lower East Side och området väster om Chelsea, mer känt som Meatpacking District. Men besökare rekommenderas att även söka sig utanför Manhattan, till exempel till områdena runt omkring det hemtrevliga Bedford Avenue i Brooklyn med sin låga och familjära bebyggelse med många konstnärer som habitanter. Det är enkelt att ta sig dit via tunnelbana under East River. Andra områden som kan nämnas är Hoboken dit du tar dig genom en särskild "train path" under Hudson River. Men då har du hamnat i New Jersey, men många kallar just detta område för "Sleeping Manhattan" eller West New York. Vid pirarna som sticker ut i floden finns den gamla hamnen bevarad, där fartyg från

bland annat Göteborgs "amerikakaj" angjorde.

Jag hade turen att bli inbjuden till en akustisk konsert med Bruce Springsteen, "the Boss". Det var närmast en familjär känsla att sitta och lyssna på "Bossen" i den gigantiska arenan i Nassau Coliseum i Uniondale nära Garden City på Long Island. Där visade han upp en helt annan sida än vad folk i allmänhet är vana att se honom. Han spelade förutom ett tiotal olika gitarrer med olika ljudteman, även ukulele, orgel och så förstås sitt eget signum, harmonican. Överväldigad av konserten kan jag bara konstatera, att han är en sann musiker som lyckas skapa en unik närhet till sin publik och att det är enastående hur väl hans röst fortfarande står sig.

Den amerikanska kulturen innehåller mycket sport. Turen stod mig bi ånyo, när jag blev inbjuden till en ishockeymatch mellan New York Islanders och Florida Panthers. Vid detta tillfälle fick jag av olika anledningar sitta i suiten längst upp vid taket i arenan tillsammans med den verkställande direktören Mr. Mike Milbury, också kallad "Mad Mike", samt ägaren till Islanders Mr. Charles Wang, mer känd som en av grundarna till världens tredje största mjukvaruföretag "Computer Associates", vars emblem blänkte på sargkanten. Tack vare mitt sällskap fick jag del av matchprotokollen och kunde till exempel se att en svensk spelare i Islanders, Robert Nilsson tidigare forward i Djurgårdens IF, inte hade gjort särskilt bra ifrån sig under säsongen. Men det var slående att se hur stor ishockeynation Sverige är och hur vårt goda rykte inom sporten har spritt sig över Atlanten. En helg besökte jag Washington D.C. Anledningen till det var inte att jag hört att staden ska vara särskilt rolig att besöka, men kanske mer för dess symboliska betydelse med Vita Huset och Capitolium. Det som slår en när jag gick runt National Mall, den stora gräsmattan och dammen kantad av enorma monument till minne av Amerikas landsfäder, är att bebyggelsen är

kantad av enorma monument till minne av Amerikas landsfäder, är att bebyggelsen är väsentligt lägre och tempot lugnare än i New York. Arkitekturen har sin förklaring därför att enligt lokal lag får husen inte byggas högre än Capitolium. Runt omkring gräsmattan ligger också en rad museer, t.ex. Air and Space Museum, där de riktiga flygsimulatorerna är att rekommendera för dem som vill uppleva vardagen som amerikansk stridspilot. Mina kollegor har under min vistelse fått mig att känna mig mycket välkommen på arbetsplatsen. Det gäller dock att engagera sig stort för att tränga bakom den trevliga fasaden. Att vara svensk i New York är till att börja med exotiskt för amerikanerna, men deras uppfattning om dig grundar sig snabbt på vad du gör och arbetar med och inte minst vad du har för ambitioner. För utan ambitioner så har du inte mycket att göra här. Amerikanerna är extremt framåtsträvande i sin mentalitet och framtoning. Möjligheterna finns där och det är upp till dig att ta vara på dem. Varför jag avslutar med dessa ord är kanske därför det är det jag mest har uppskattat med min vistelse i det förlovade landet. Det är det jag saknar i Sverige. Det är den största anledningen till varför det skulle vara intressant att bosätta sig här. Till New York kan jag därför säga. I'll be back.

Protokoll fört vid sammanträde med styrelsen för släktföreningen Kåröd-Hede den 14 augusti 2005.

Närvarande:

Ing-Mari Abrahamsson, Christina Andersson, Berit Carlsson, Birgitta

Carlsson, Bengt Johnard, Marie Johnard, Olof Johnard ordf., Gunnar Josefsson.

§ 1

Till att jämte ordföranden justera dagens protokoll valdes Marie Johnard.

§ 2

Betr. uppgifter inom styrelsen meddelade ordf. att Barbro Lundgren kvarstår såsom v. ordf. och kassör ytterligare ett år. Vidare hade hon meddelat, att antalet betalande medlemmar av släktföreningen var 54.

§ 3

Ordf. redogjorde för det planerade innehållet i släktboken i form av kapitelrubriker och styrelsen diskuterade detta liksom även den planerade bokens grafiska utformning och pris. Man var överens om att A4 kunde vara ett lämpligt format med tanke på utrymme för illustrationer i form av foton och kartor. Mjuka pärmar och glansigt papper önskades. Ett släkträd i grafisk form med enkel struktur borde vara med. Prismässigt ansågs 250 – 300 SEK vara vad man kunde tänkas vilja lägga ut. Detta pris förutsätter datatryck – book on demand - dvs. att hela boken lämnas som en datafil färdig för tryck till ett lämpligt förlag och ett sidantal på o 100 samt inte för många färgbilder. I årets Kåröd-Hedeblad skulle innehållet presenteras och uppgift om förhandsbeställning begäras.

§ 4

Sammanträdet avslutades

Raneberg dag som ovan

Olof Johnard ordförande

Justeras: Marie Johnard

Ardam, Othson, Oyam

Olof
1793-1884 1:5

1:6

ENG
Persdr
1794-1879

Inger
1795-1878
Olof
Åkerström
1794

Bergsson, Hakelert, Westrom,
Johann, Langley, Olovsson,
Samuelsson

Bernisson, Bergzon
Stenman, Jostensson

Maja
1791-1856 1:4
Åkerström
1788-1844
Inger

1:7

Brita
1799-1891
Samuel
Larsson
1792-1852

Berg

Bernid
1789-1867 1:3
Jonarna
1811-1891

1:8

Niklas
1801-1883
Charlotta
Andersdr

Josafsson, Rutgeresson

Olof
1785-1789 1:2

1:9

Christina
1803-
C.T. Widgran

Brita
Olofsdr
1779-1848
Rutger
1785-1834 1:1

1:10

Anna
1805-
Johanna
Persson

Maria
1780-1850
Nils Rasmussen
1753-1825
Inger Olofsdotter
Tertijonsson
1765-1849